

Norsk Lovtidende.

Udgiven efter offentlig foranstaltning

ifølge lov af 1ste april 1876.

No. 24

Udgivet 14de juni.

1906

Kongelig resolution

af 2den juni.

2 juni.

I henhold til § 15 i lov om tilsyn med pleiebørn af 29de april 1905 bestemmes efter derom af Gjøvik bystyre indgivet andragende, at nævnte lovs §§ 1—9 skal komme til anvendelse i kjøbstaden Gjøvik.

Lov

om diplomat- og konsulatvæsenet.

12 juni.
Nr. 1.

Vi Haakon, Norges konge, gjør vitterligt:

At Os er bleven forelagt det nu forsamlede, ordentlige stortings beslutning af 12te juni dette aar, saalydende:

§ 1. Styrelsen af diplomat- og konsulatvæsenet henhører under det regjeringsdepartement, som kongen bestemmer.

Departementet fører tilsyn med de diplomatiske og konsulære repræsentanters virksomhed og paaser, at lov og reglement overholdes.

§ 2. De diplomatiske repræsentanter (gesandterne), er: overordentlige gesandter og befuldmægtigede ministre (envoyés extraordinaires et ministres plénipotentiaires), ministerresidenter (ministres résidents) og chargés d'affaires. Ved særskilte leiligheder kan udsendes diplomatiske repræsentanter af andre i det internationale samkvem fastslaaede benævnelser.

Ved gesandtskaberne kan ansættes legationsraader, legationssekretærer, attachéer og andre tjenestemænd.

Konsulerne er generalkonsuler, konsuler eller vicekonsuler. De er enten fra hjemlandet udsendte fastlønnede embedsmænd (udsendte konsuler, consules missi) eller valgte blandt de paa stedet bosatte, dertil skikkede personer (valgte konsuler, consules electi). I sidste tilfælde bestaar deres godtgjørelse alene i gebyrer og, hvor saadant findes nødvendigt, i bidrag til kontor-

12 juni. hold. For at bistaa ved konsulatforretningernes udførelse kan
 Nr. 1. ansættes af staten lønnede sekretærer og andre tjenestemænd.

Gesandtskab er forpligtet til at overtage de generalkonsulat paahvilende forretninger i den udstrækning, der til enhver tid bestemmes.

Hvilke forretninger skal tilligge de forskjellige grader af konsuler, bestemmes af kongen.

Naar i nærværende lov benævnelsen konsul eller konsulat er benyttet, er, hvor det modsatte ikke fremgaar af sammenhængen eller udtrykkelig anføres, dermed at forstaa ogsaa generalkonsul og vicekonsul, generalkonsulat og vicekonsulat.

§ 3. Fastlønnede gesandtskaber og konsulater samt af staten lønnede poster ved gesandtskaber og konsulater oprettes af kongen, forsaavidt stortinget dertil har givet den fornødne bevilgning. Kontorbidrag og godtgørelse af anden art til gesandtskaber og konsulater tilstaaes ligeledes efter bevilgning af stortinget.

Oprettelse og nedlæggelse af gesandtskaber, som ikke er tillagt fast aflønning, og af ulønnede generalkonsulater og konsulater afgjøres af kongen.

Oprettelse og nedlæggelse af ulønnede vicekonsulater afgjøres af vedkommende regjeringsdepartement.

§ 4. For dem, der agter at indtræde i diplomat- eller konsulattjeneste, kan der af kongen anordnes en offentlig eksamen, forsaavidt stortinget dertil giver sit samtykke og bevilger de fornødne midler.

§ 5. Diplomatisk repræsentant, legationsraad, legationssekretær og attaché udnævnes og afskediges af kongen, ligesaa generalkonsul, konsul og udsendt vicekonsul.

Valgt vicekonsul samt af staten lønnet sekretær eller anden tjenestemand ved gesandtskab eller konsulat ansættes og afskediges af vedkommende regjeringsdepartement. De kan suspenderes af den embedsmand, under hvem de hører, i henhold til derom af kongen givne nærmere forskrifter.

Gesandt staar direkte under departementet, ligesaa generalkonsul. Konsul staar direkte under generalkonsul, eller, hvor saaledes af kongen maatte blive bestemt, under anden konsul. Findes i et distrikt ikke generalkonsul, staar konsulen, hvor han ikke staar under anden konsul, direkte under departementet.

Legationsraad, legationssekretær og attaché staar under chefen for det gesandtskab, til hvilket de er knyttet. Vicekonsul staar under konsul eller, om han ikke er ansat i en konsuls distrikt, direkte under generalkonsul.

Er der i et land ansat flere generalkonsuler eller en eller flere generalkonsuler under et som generalkonsulat forrettende gesandtskab, giver departementet forskrifter om deres indbyrdes forhold og samvirken i konsulattjenesten. Paa tilsvarende maade

forholdes, saafremt der i et land er oprettet flere direkte under departementet sorterende konsulater eller et eller flere saadanne konsulater ved siden af et eller flere generalkonsulater. 12 juni. Nr. 1.

§ 6. Det paahviler de diplomatiske og konsulære repræsentanter at varetage og fremme Norges interesser og at yde norske undersaatte raad, bistand og beskyttelse — alt i den udstrækning, som stemmer med enhvers officielle stilling, og overensstemmende med de nærmere forskrifter, der bliver at give af kongen eller efter kongens bemyndigelse af vedkommende regeringsdepartement.

§ 7. Diplomatisk repræsentant, legationsraad, legationssekretær og konsul kan, forsaavidt ikke norsk lov, overenskomst med vedkommende fremmede land eller dettes lovgivning derfor er til hinder, med retsvirkning overfor norske undersaatte udføre enhver forretning, som *notarius publicus* i Norge kan udføre. Dog skal egteskabsstiftelse alene kunne udføres af den, som kongen har tillagt bemyndigelse dertil. De nærmere forskrifter, som maatte tiltrænges angaaende egteskabsstiftelse, saasom om de former, som derved skal iagttages, og om forudgaaende lysning eller kundgjørelse gives af kongen.

Den i lov om norsk statsborgerret m. m. af 21de april 1888 § 6, b omhandlede erklæring fra udflyttet norsk borger, der har indfødsret, om, at han ønsker vedblivende at være norsk statsborger, kan med samme virkning, som om den var afgivet for konsulen paa stedet, afgives for det norske gesandtskab i landet. For de steders vedkommende, hvor saavel diplomatisk repræsentant som konsul er ansat, bestemmer departementet, for hvilken af disse tjenestemænd erklæringen skal afgives.

§ 8. Hvorvidt og med hvilke beløb gesandtskaberne og konsulaterne skal være berettigede til at beregne godtgjørelse for de særskilte forretninger, som de paa forlangende har at udføre, bestemmes af kongen. Enhver saadan bestemmelse meddeles stortinget.

§ 9. Diplomatisk repræsentant eller konsul maa ikke af anden stats regjering modtage noget hverv af diplomatisk, konsulær eller anden officiel art, medmindre kongen eller, for konsulernes vedkommende, departementet dertil giver sit samtykke.

Udsendt konsul maa ikke for egen eller andres regning drive handel eller anden forretningsvirksomhed.

§ 10. Diplomatisk repræsentant, legationsraad, legationssekretær, attaché, udsendt generalkonsul, konsul og vicekonsul kan efter kongens bestemmelse forflyttes til anden, henholdsvis diplomatisk og konsulær post af ikke ringere grad og aflønning end den, som han indehar; attaché derhos til sekretærpost i departementet.

Legationsraad, legationssekretær, attaché og udsendt vice-

12 juni. konsul kan i henhold til af kongen fastsatte almindelige regler
Nr. 1. af departementet indkaldes til midlertidig tjeneste i samme.

§ 11. Naar strafferetslig tiltale reises mod diplomatisk tjenestemand eller mod konsul eller af staten lønnet konsulatbetjent, anlægges sagen ved domstol i Kristiania, forsaavidt ikke andet verneting maatte komme til anvendelse i henhold til straffeprocelseslovgivningen.

I civile sager ansees diplomatisk tjenestemand, konsul og af staten lønnet konsulatbetjent at have sit verneting i Kristiania, medmindre andet verneting her i landet eller i udlandet kommer til anvendelse.

§ 12. De i den gjældende lovgivning fastsatte bestemmelser vedrørende den diplomatiske og den konsulære tjeneste bliver fremdeles gjældende, forsaavidt de ikke staar i strid med nærværende lov.

Thi har Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antager og bekræfter denne beslutning som lov under Vor haand og rigets segl.

Givet paa Kristiania slot den 12te juni 1906.

Haakon.

(L. S.)

Chr. Michelsen.

Hesselberg.

12 juni.
Nr. 2.

Lov

om arbeidsformidling.

Vi Haakon, Norges konge, gjør vitterligt:

At Os er bleven forelagt det nu forsamlede, ordentlige stortings beslutning af 9de Juni dette aar, saalydende:

§ 1. I de kommuner, som kongen bestemmer, skal der oprettes et offentligt kontor til formidling af arbeide af ethvert slags. Kongen kan ligeledes bestemme, at enkelte af disse kontorer skal virke som hovedkontorer for dele af landet.

De nærmere regler for hvert enkelt kontors arbeidskreds og virksomhed gives i vedtægter, som udfærdiges af departementet, efterat vedkommende kommunestyres udtalelse er indhentet.

§ 2. Hvert arbeidskontor staar under ledelse af en tilsynsnævn, som vælges af kommunestyret og skal bestaa af en formand med en varamand samt et lige antal arbejdsgivere og arbeidere. Til formand og varamand for ham maa ikke vælges nogen, der som arbejdsgiver eller arbeider har direkte befattning med nogen arbeidsdrift.

Enhver er forpligtet til at modtage valg til medlem af 12 juni. tilsynsnævnden i sin kommune for et tidsrum af 3 aar, hvor- Nr. 2.
 efter han kan negte at modtage gjenvalg i saa lang tid, som han har forrettet.

Kommunestyret kan fastsætte, at der skal gives medlemmerne af tilsynsnævnden godtgjørelse for hvert møde for tabt arbejdsfortjeneste.

§ 3. Kontorets tjenestemænd ansættes af kommunestyret efter indstilling fra tilsynsnævnden. Forsaavidt nogen del af ttjenestemændenes løn skal udredes af statskassen efter § 6, skal lønsansættelsen godkjendes af departementet.

§ 4. Alt arbejde formidles gratis. Dog skal omkostningerne ved indhentelse af særlige oplysninger bæres af den, efter hvis forlangende de indhentes.

§ 5. Arbejdskontorerne forsynes af staten med de fornødne protokoller, blanketter, skemaer, brevkort og andre tryksager og godtgjøres efter legitimeret regning alle udgifter til telefon og telegraf.

§ 6. Andre omkostninger ved hvert enkelt arbejdskontors oprettelse og drift end de i forrige paragraf omhandlede bæres af vedkommende kommune. Dog skal i kommuner med mindre end tredive tusend indbyggere udgifterne til tjenestemænds lønninger deles mellem staten og kommunen paa følgende maade:

I kommuner med indvaanerantal til og med 3 000	udreder staten $\frac{7}{10}$,
— » — over 3 000 til og med 5 000	— — $\frac{6}{10}$,
— » — » 5 000 — » 10 000	— — $\frac{5}{10}$,
— » — » 10 000 — » 15 000	— — $\frac{4}{10}$,
— » — » 15 000 — » 20 000	— — $\frac{3}{10}$,
— » — » 20 000 — » 25 000	— — $\frac{2}{10}$,
— » — » 25 000 — » 30 000	— — $\frac{1}{10}$.

Indbygerantallet regnes efter de paa stedet hjemmehørende ved statens sidste almindelige folketælling.

§ 7. Kontorerne fortsætter sin virksomhed uhindret af arbejdsstridigheder. Under heraf opstaaende arbejdsstansninger skal, forsaavidt meddelelser herom indkommer fra nogen af de stridende parter, en paa grundlag heraf affattet kort kundgjørelse angaaende tiden for stridens begyndelse, hvad striden gjælder, samt hvilke arbejdsgræne, arbejdspladse eller arbejdere den omfatter, opslaaes i lokalerna.

§ 8. Forsaavidt arbejdskontorer oprettes af andre kommuner end de i § 1 omhandlede, og deres vedtægter godkjendes af departementet, tilkommer der dem de i § 5 nævnte rettigheder, ligesom de isaafald er underkastede de i §§ 2, 3 og 4 indeholdte bestemmelser. Naar et saadant kontor antages at være til væsentligt gavn for arbejdsformidlingen ogsaa udenfor ved-

12 juni. kommende kommune, kan det ved kongens bestemmelse desuden
Nr. 2. tilstaaes bidrag af statskassen til tjenestemænds løn efter de i § 6 fastsatte regler.

§ 9. De offentlige tjenestemænd, som kongen bestemmer, er pligtige til paa forlangende at modtage og opslaa de meddelelser, som maatte blive dem tilstillede fra arbejdskontorerne.

§ 10. Ethvert arbejdskontor skal efter nærmere bestemmelse af departementet indsende til det statistiske centralbureau opgave over sin virksomhed og forøvrigt være bureauet behjælpelig med indsamling af arbejdsstatistik.

§ 11. De et arbejdskontor i henhold til §§ 5, 6 og 8 tilstaaede statsbidrag kan til enhver tid inddrages, hvorved kommunens pligt til at holde kontoret i virksomhed bortfalder.

§ 12. Naar ifølge gjældende lov bevilling er fornøden til drift af privat fæste-, forhyrings- eller engagementskontor, maa saadan bevilling herefter ikke gives uden vedkommende departements tilladelse for hvert enkelt tilfælde. Saadanne kontorer er i samme udstrækning som de offentlige arbejdskontorer pligtige til at indsende opgaver over sin virksomhed til det statistiske centralbureau.

Thi har Vi antaget og bekræftet, ligesom vi herved antager og bekræfter denne beslutning som lov under Vor haand og rigets segl.

Givet paa Kristiania slot den 12te juni 1906.

Haakon.

(L. S.)

Chr. Michelsen.

Hesselberg.

12 juni.
Nr. 3.

LOV

om stats- og kommunebidrag til norske arbejdsledighedskasser.

Vi Haakon, Norges konge, gjør vittterligt:

At Os er bleven forelagt det nu forsamlede, ordentlige stortings beslutning af 9de juni dette aar, saalydende:

§ 1. Alle norske arbejdsledighedskasser, som opfylder de i nærværende lov opstillede betingelser, kan paa derom indgivet antragende meddeles anerkjendelse som berettigede til at erholde refunderet af statskassen en fjerdedel af de pengebeløb, hvormed de understøtter sine her i landet bosatte forsikrede, forsaa-

vidt de enten er norske borgere eller har været bosatte i landet 12 juni.
de sidste 5 aar. Saadan refusion foretages kvartalsvis af det Nr. 3.
regjeringsdepartement, til hvilket gennemførelsen af lovens bestemmelser af kongen henlægges. Den dag, da refusionsretten for hver enkelt kasse skal indtræde, fastsættes af vedkommende departement.

§ 2. For at kunne opnaa anerkjendelse som berettiget til refusion maa vedkommende arbejdsledighedskasses indtægter for mindst en halvdel vedkommende tilveiebringes ved medlemmernes egen kontingent. Desuden maa kassens love indeholde bestemmelser om:

1. At medlemmernes ret til understøttelse ikke indtræder, medmindre de har staaet som medlem af kassen i det mindste i det sidst forløbne halvaar og betalt kontingent for i det mindste 26 uger siden sidste indmeldelse.
2. At stedlig understøttelse ikke udbetales, før arbejdsledigheden har været i et tidsrum, som ikke maa sættes kortere end 3 dage.
3. At der som stedlig understøttelse ikke ydes mere end et beløb, som i det høieste svarer til det halve af, hvad der er at anse som gennemsnitlig dagløn i vedkommende medlems arbejdsgren.
4. At understøttelse ikke ydes for et længere tidsrum end i det høieste 90 dage i løbet af 12 maaneder, hvis der i kassens love gaaes ud fra understøttelsesaar, eller i løbet af et kalenderaar.
5. At kassens medlemmer i tilfælde af ledighed er forpligtet til at tage det arbejde, som kassens styre finder passende for dem.
6. At der for det tilfælde, at den ordinære kontingent viser sig utilstrækkelig, kan udlignes ekstrakontingent og, om det bliver nødvendigt, foretages nedsættelse i den i kassens love bestemte understøttelse.
7. At understøttelse ikke udbetales til noget medlem, der staar som medlem af anden arbejdsledighedskasse, eller saalænge han oppebærer bidrag fra sygekasse.
8. At ingen stedlig understøttelse, intet reise- eller flytningsbidrag udbetales til andre end uforskyldt arbejdsløse, men arbejdsføre personer. Som uforskyldt regnes ikke arbejdsløshed, som er foraarsaget ved streik eller lockout.

Til bestaaende kasser kan gives midlertidig anerkjendelse, selv om deres love ikke tilfredsstiller de her opstillede fordringer i ethvert punkt, dog kun for det tidsrum, som efter kassens love maa medgaa, forat forandring kan vedtages.

§ 3. Andragende om at blive anerkjendt som berettiget til at erholde refusion indsendes til vedkommende departement,

12 juni. ledsaget af et eksemplar af arbejdsledigheds-kassens love. Saa-
 Nr. 3. fremt departementet finder, at disse tilfredsstillende de i foregaa-
 ende paragraf opstillede betingelser og ikke iøvrigt staar i strid
 med nærværende lov, kan andragendet indvilges. Senere for-
 andringer i kassens love kan ikke foretages uden departementets
 samtykke.

§ 4. To tredjedele af de beløb, staten saaledes udbetaler,
 bliver af vedkommende departement en gang aarlig at udligne
 paa de herreds- og bykommuner, hvori de personer, der har
 modtaget arbejdsledighedsunderstøttelse, sidst har havt bopæl 6
 maaneder i træk indenfor rammen af de sidste 5 aar, regnet
 fra den første dag, for hvilken understøttelsen er bevilget. Re-
 fusionspligt paahviler dog ikke kommunen for saadanne personer,
 der som faste arbejdere eller betjente ved offentlige vei- og jern-
 baneanlæg og lignende alene for saadant arbejdes skyld har
 opholdt sig i kommunerne.

Staten bærer den hele udgift:

- a. Naar opholdet, som betinger refusionspligt, ikke kan op-
 lyses,
- b. Naar de understøttede personer overhovedet ikke i løbet
 af de sidste 5 aar har opholdt sig 6 maaneder i træk i
 nogen norsk kommune,
- c. Naar den kommune, hvor de understøttede personer sidst
 har opholdt sig 6 maaneder i træk, ifølge nærværende
 paragrafs 2det punktum er fritaget for refusionspligten.

Spørgsmaalet, om refusionspligt paahviler nogen kommune
 og i tilfælde hvilken, afgjøres af vedkommende departement.

§ 5. Enhver refusionsberettiget arbejdsledigheds-kasse skal
 føre særskilt regnskab. Dens midler skal holdes adskilte fra
 andre midler, saaledes ogsaa fra enhver anden foreningskasse,
 hvis arbejdsledigheds-kassen er knyttet til en forening, og maa
 kun anvendes til dækning af kassens egne forpligtelser. Er
 den knyttet til en forening, kan kassens midler ikke af fore-
 ningens kreditorer gøres til gjenstand for arrest, eksekution
 eller udpantning. Heller ikke kan der for gjæld, paahvilende
 nogen, som er forsikret i en saadan kasse, søges dækning i
 den forsikredes krav paa kassen.

§ 6. Enhver til en forening knyttet arbejdsledigheds-kasse
 maa for at erholde refusion give personer, tilhørende de samme
 arbejds-grene som kassens medlemmer, adgang til at forsikre sig
 paa lige vilkaar med disse, selv om de ikke er medlemmer af
 foreningen. De her nævnte forsikrede erhoder dog ikke ret til
 at være med i afgjørelser angaaende kassens love eller til at
 deltage i kassens ledelse, medmindre foreningen herom fatter
 beslutning. Desuden kan kassen, forsaavidt dens administration
 bestrides af vedkommende forening, paalægge saadanne forsik-

rede en forhøielse af den ordinære kontingent med 10 procent til dækkelse af administrationsudgifter, og, hvis dette viser sig utilstrækkeligt, med departementets billigelse forhøje den med et yderligere tillæg af indtil 15 procent.

§ 7. Finder nogen, som enten er eller har forlangt at blive forsikret i en af de i denne lov omhandlede arbejdsledighedskasser, at en af kassens styre i hans sag fattet beslutning ikke er lovmedholdelig, kan han paaklage den til vedkommende departement.

§ 8. En arbejdsledighedskasse, hvis andragende om refusionsret er indvilget, maa ikke udbetale understøttelse til nogen arbejdsledig, som opholder sig i en kommune, for hvilken der haves offentligt arbejdskontor, førend vedkommende forgjæves er anmeldt paa dette kontor som arbejdssøgende. Undlades dette, mister arbejdsledighedskassen retten til at faa noget refunderet af den saaledes udbetalte understøttelse. Saasnart den arbejdsledige paany faar arbejde, anmeldes ogsaa dette af arbejdsledighedskassen til kontoret.

§ 9. De arbejdsledighedskasser, som modtager refusion efter nærværende lov, skal ved udgangen af hvert kvartal indsende opgaver til vedkommende departement over de i kvartalet udbetalte arbejdsledighedsunderstøttelser, ledsaget af de bilag og oplysninger, som departementet bestemmer. Saasnart opgaverne er fundet at være i orden, foregaar den i § 1 nævnte refusion.

§ 10. En gang om aaret indsender vedkommende arbejdsledighedskasser til departementet beretning om sin virksomhed og ekstrakt af sine regnskaber.

§ 11. De i denne lov omhandlede arbejdsledighedskasser skal maanedlig til kommunestyret i de kommuner, hvor der er udbetalt arbejdsledighedsunderstøttelse, indsende opgaver herover efter et af departementet fastsat skema.

Kommunestyret har snarest muligt efter gennemgaaelsen af disse opgaver at oversende dem til vedkommende departement, ledsaget af de bemærkninger, hvortil opgaverne giver anledning. De af kassernes udbetalinger, ved hvilke ingen bemærkning fremsættes, ansees som godkjendte af kommunestyret, hvis refusionspligten efter denne lov paahviler den kommune, der har at kontrollere opgaverne.

§ 12. Kommunestyret kan selv eller ved et opnævnt tilsyn, bestaaende af en eller flere personer, nærmere granske de modtagne opgaver og kan beslutte, at disse skal sendes direkte til tilsynet. Opnævnes hertil et særskilt tilsyn, gjælder opnævnelsen for 3 aar, og enhver kan negte at modtage gjenvalg i saa lang tid, som han har forrettet som tilsynsmand. Kommunestyret eller det af dette opnævnte tilsyn har bl. a. at paase, at arbejdsledighedskassernes love for de bestemmelsers vedkom-

12 juni.
Nr. 3.

12 juni. Nr. 3. mende, som omhandles i § 2, punkt 8, strengt overholdes, og kan i fornøden udstrækning gjøre sig bekjendt med arbeidsledighedskassernes bøger og regnskaber, samt afkræve kassernes styre de oplysninger, som findes nødvendige. Tilsynet udfører sit arbejde i henhold til en af kommunestyret med departementets godkjendelse fastsat forretningsorden (instruks). I tilfælde af uenighed mellem kommunestyret eller tilsynet og en arbeidsledighedskasse om retmæssigheden af en udbetalt undersøttelse forelægges sagen for departementet til afgjørelse.

§ 13. De i § 9 nævnte opgaver maa være indsendt til departementet inden 6 uger efter kvartalets udgang, de i § 11 nævnte til kommunestyret inden 14 dage efter månedens udløb. I modsat fald tabes retten til refusion.

§ 14. Ret til at erholde refusion kan af departementet fratages en arbeidsledighedskasse eller en afdeling af saadan, dersom dens styre gjentagende gjør brud paa kassens love i væsentligere punkter, eller dersom de indsendte opgaver gjennem længere tid er paatagelig mangelfulde.

§ 15. Denne lov træder ikraft den 1ste oktober 1906 og ophører at gjælde senest ved udgangen af aaret 1911.

Thi har Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antager og bekræfter denne beslutning som lov under Vor haand og rigets segl.

Givet paa Kristiania slot den 12te juni 1906.

Haakon.

(L. S.)

Chr. Michelsen.

Hesselberg

LOV

indeholdende forandringer i lov om ulykkesforsikring for arbejdere m. v. af 23de juli 1894 med tillægslov af 23de december 1899.

Vi Haakon, Norges konge, gjør vitterligt:

At Os er bleven forelagt det nu forsamlede, ordentlige stortings beslutning af 9de juni dette aar, saalydende:

Efternævnte paragrafer i lov om ulykkesforsikring for arbejdere m. v. af 23de juli 1894, jfr. lov af 23de december 1899, skal herefter lyde saaledes:

12 juni.
Nr. 4.

§ 1. Alle arbeidere og betjente, der er sysselsatte ved: 12 juni.

1. Fabrikdrift og de haandverks- og andre industrielle virksomheder, der drives fabrikmæssig, eller ved hvilke der anvendes anden drivkraft end menneskelig muskelkraft eller benyttes kjedler med damptryk;
2. Bergverksdrift med derunder hørende virksomheder, drift af stenbrud, kalkbrud, stenhuggeri o. l.;
3. Isbedrift;
4. Virksomheder, hvor eksploderende eller let antændelige stoffer fremstilles eller fagmæssig anvendes;
5. Bygning, udstyr og istandsættelse af huse, fartøier, jernbaner, veie, broer, havne, kaier, dokker, dæmninger, kanaler, sluser o. lign., kloak-, gas- og vandledningsarbejder samt arbejde med opsætning, istandsættelse eller nedtagning af elektriske ledninger og lynafledere;
6. Læns- og fløtningsarbejde og derunder hørende virksomhed, betjening af dæmninger, kanaler og sluser, jernbane og sporvejsdrift;
7. Indlastning og oplosning af varer, forsaavidt den ikke udføres ved skibsmandskab samt arbejde paa tomter og hugstetpladse samt ved pakhuse og lagere med dertil hørende varetransport;
8. Dykker- og dermed forbundet bjergningsarbejde;
9. Skorstensfeining samt redning og slukning i ildebrands-tilfælde, —

skal, uanset om sysselsættelsen varer kort eller længe, være forsikrede efter denne lovs bestemmelser mod følgerne af ulykker, der maatte tilstøde dem i bedriften, naar arbeidet enten

- a. udføres for en næringsdrivende, hvis bedrift omfatter saadan syssel, eller for en forening, hvis formaal, uden at foreningen er næringsdrivende i faget, omfatter udøvelse af nogen af de ovenfor opregnede virksomheder, eller
- b. foregaar for statens eller en kommunes regning, eller
- c. skønnes at ville medtage mindst 30 arbejdsdage og derhos mindst 300 dagsverk.

Hvor et forsikringspligtigt arbejde bort sættes som entreprise eller paa akkord til arbejdslag, paahviler forsikringspligten den, for hvem arbeidet udføres, medmindre laget er stiftet og fast organiseret med det formaal at drive saadant arbejde som varigt erhverv. I saa fald paahviler der laget selvstændig forsikringspligt, og opfyldelsen af de arbejdsgiverne ved denne lov paalagte forpligtelser paahviler formanden under det for arbejdsgivere fastsatte ansvar. Alle medlemmer af saadanne arbejdslag er forsikrede.

Bort sættes forøvrigt et forsikringspligtigt arbejde som entreprise eller paa akkord, paahviler forsikringspligten den, der

12 juni. har overtaget arbeidet, saafremt han, naar hensees til hans risiko med hensyn til entreprisens eller akkordens økonomiske udbytte samt til hans personlige forhold og forholdet til de af ham til arbejdets udførelse benyttede arbejdere, kan betragtes som disses arbejdsgiver. Ellers paahviler forsikringspligten den, for hvem arbeidet udføres. Begge er i tilfælde af tvist om, hvem forsikringspligten paahviler, pligtige til at afgive den i § 14 paabudne anmeldelse. Den, for hvem arbeidet udføres, er solidarisk ansvarlig med entreprenøren eller akkordtageren for præmiens indbetaling saavel som for opfyldelse af de arbejdsgiveren, efter nærværende lovs § 9 paahvilende forpligtelser.

Udføres et arbejde under et for flere forsikringspligtige arbejdsgivere, uden at udførelsen paa samtliges vegne besørges af nogen person, firma, forening eller lignende, saaledes at forsikringspligten er gaaet over paa denne, har arbejdsgiverne at vælge en repræsentant, hvem forsikringspligten paahviler. Undlader arbejdsgiverne at vælge, eller opfylder den valgte repræsentant ikke sine heromhandlede forpligtelser, bliver arbejdsgiverne solidarisk ansvarlige for disse.

Tvist om, hvorvidt et anlæg eller en virksomhed gaar ind under loven, samt om, hvem der er at anse som forsikringspligtig arbejdsgiver, og om hvem der som forsikret omfattes af forsikringen, forelægges for den i § 19 omhandlede kommission til prøvelse.

Forsaavidt nogen under loven indgaaende virksomhed paa grund af særlige forhold ikke antages at medføre fare for ulykker for de ved samme beskæftigede, kan den af kongen fritages for forsikringspligten. Saadan fritagelse kan efter indhentet udtalelse af fabrikinspektøren meddeles af rigsforsikringsanstalten for virksomheder, hvor der som drivkraft alene anvendes elektriske motorer paa høist $1\frac{1}{2}$ hestekraft, naar virksomheden ikke af anden grund er forsikringspligtig.

Forsikring efter denne lov bortfalder for arbejdere i statens eller norsk hovedjernbanes eller en kommunes tjeneste, naar der uden udgift for dem er tilsikret dem og deres familie saadan erstatning i ulykkestilfælde, som af kongen findes at svare til den ved nærværende lov foreskrevne.

§ 4. I tilfælde af legemsbeskadigelse har forsikringsindretningen fra udløbet af den 4de uge efter ulykken at udrede:

1. Udgifterne ved den skadedes sygebehandling, saalænge

denne er fornøden; og

2. En pengeerstatning til den skadede, udgjørende:

a. I tilfælde af fuldstændig erhvervsudygtighed, saalænge denne varer, 60 pct. af den skadedes arbejdsfortjeneste, dog i intet tilfælde mindre end 50 øre for hver virkedag eller kr. 150,00 for et aar;

b. I tilfælde af delvis erhvervsudygtighed, saalænge denne varer, en brøkdelt af den under litr. a fastsatte erstatning, beregnet efter den skadedes gjenværende erhvervsudygtighed. Delvis erhvervsudygtighed medfører dog ingen ret til erstatning, forsaavidt denne ikke vilde naa op til mindst 5 pct. af den skadedes arbejdsfortjeneste. 12 juni. Nr. 4.

Er den skadede sygeforsikret, bortfalder fra begyndelsen af den 5te uge vedkommende sygekasses ydelsespligt.

§ 6. Den i §§ 4 og 5 omhandlede arbejdsfortjeneste beregnes efter den aflønning, som den skadede i løbet af det sidste aar har oppebaaret i den bedrift, hvori ulykken indtraf. Har den skadede ikke indehavt sin stilling i bedriften et fuldt aar tilbage fra ulykkesdagen, lægges den aflønning til grund, som i dette tidsrum arbejdere af samme slags i den samme eller den nærmestliggende lignende bedrift gennemsnitlig har oppebaaret.

Er bedriften efter sin natur i det hele eller for en del kun igang en kortere tid af aaret, bliver den samlede aarsfortjeneste for de arbejderes vedkommende, der ikke beskæftiges aaret rundt, at ansætte efter skøn, der afgives af forsikringsindretningen, hvilket skøn kan indankes for den i § 19 omhandlede kommission. Fortjenesten maa dog fastsættes saaledes, at den mindst beregnes efter den almindelige dagløn paa stedet for dagarbejdere af samme køn og alder.

Tilfældige afbrydelser i bedriften kommer ikke i betragtning.

For lærlinge og andre, der paa grund af ufuldendt uddannelse liden eller ingen løn oppebærer, samt for andre arbejdere, der midlertidig gaar for uforholdsmæssig liden godt-gjørelse, beregnes arbejdsfortjenesten efter en dagløn af kr. 1,50 for mandlige og kr. 1,00 for kvindelige arbejdere. Dersom erstatningen efter denne beregning vilde udgjøre mere end den skadedes virkelige løn, nedsættes den hertil, forsaavidt og saalænge den skadede er under 20 aar, dog med iagttagelse af det i § 4, nr. 2, litr. a bestemte lavmaal.

Som aarlig indtægt gjælder, hvis den ikke bestaar af mindst for en maaned fastsatte beløb, det 300-dobbelte af den gennemsnitlige dagsfortjeneste.

Hvad den samlede aarsindtægt overstiger kr. 1200,00, kommer ikke i betragtning ved erstatningens beregning.

§ 9. Er den skadede ikke for de første 4 uger enten som medlem af en sygekasse eller paa anden maade sikret fri lægehjælp og medicin samt, i tilfælde af arbejdsudygtighed, saadanne sygepenge, som i lov om arbejderes sygeforsikring foreskrives, har arbejdsgiveren for det nævnte tidsrum at ud-

12 juni. rede disse ydelser af egne midler. Saalænge lov om sygeforsikring ikke er traadt i kraft, udredes disse sygepenge med 50 pct. af den skadedes arbejdsfortjeneste, beregnet overensstemmende med de i § 6 givne regler, dog saaledes, at den i nævnte paragrafs 2den passus omhandlede bestemmelse om skjøn af forsikringsindretningen kun kommer til anvendelse, hvor mindelig overenskomst mellem den skadede og arbejdsgiveren ikke er opnaaet.

Har skaden nødvendiggjort ekstraordinære omkostninger, saasom ved sygehuspleie, transport eller lignende, overtages disse af forsikringsindretningen, forsaavidt de ikke dækkes af de den skadede paa anden maade sikrede ydelser.

§ 11. De til erstatningens dækkelser fornødne midler tilveiebringes ved en forsikringspræmie, der udredes af vedkommende arbejdsgivere efter den af de forsikrede oppebaarne arbejdsfortjeneste, herunder indbefattet de i § 7 nævnte indtægter.

Det beløb, hvoraf præmie for den enkelte forsikrede bliver at beregne, skal i det høieste udgjøre kr. 4,00 gange antallet af dagsverk, som vedkommende har udført i bedriften i det tidsrum af kalenderaaret, hvor han har været ansat ved samme.

For de i § 6, 4de passus nævnte personer beregnes præmien efter en arbejdsfortjeneste af kr. 1,50 pr. dagsverk for mandlige og kr. 1,00 for kvindelige arbejdere.

Præmien maa ikke af arbejdsgiverne føres de forsikrede til udgift.

§ 13. Inddeling i fareklasser samt præmiesatserne fastsættes af kongen og revideres af stortinget hvert tredje aar, første gang i aaret 1903 inden juli maanedes udgang. Forandringer i fareklasse-inddelingen og præmiesatserne kan af kongen til enhver tid foretages, dog saaledes, at saadanne forandringer først kan gjøres gjældende fra begyndelsen af det kalenderaar, som følger efter det, i hvilket forandringen er foretaget. Beslutning om forandringer maa, hvor ikke stortinget anderledes bestemmer, være behørig bekendtgjort mindst 2 maaneder, før den skal træde i kraft.

Omfatter en bedrift flere, under forskellige fareklasser opførte virksomheder, kan forsikringsindretningen beregne præmien særskilt for hver enkelt af disse, som den efter forholdene finder at kunne holde tydelig ud fra de øvrige med hensyn til arbejdsstok og regnskabsvæsen m. v., eller den kan for den hele bedrift fastsætte en efter omstændighederne afpasset gennemsnitspræmie. Forsikringsindretningens afgørelse kan indankes for den i § 19 omhandlede kommission.

§ 14. Enhver indehaver af en bedrift eller virksomhed af nogen af de arter, der omhandles i nærværende lovs § 1,

har — for ældre bedrifters vedkommende inden 3 maaneder 12 juni.
 for nærværende lovs ikrafttræden og for nye bedrifter inden 8 Nr. 4.
 dage efter bedriftens paabegyndelse — at indgive en skriftlig
 anmeldelse i to eksemplarer efter en af forsikringsindretningen
 affattet formular med alle de oplysninger, som er nødvendige
 til afgjørelse af, hvorvidt bedriften er forsikringspligtig, samt
 til bestemmelse af dens fareklasse og præmie. Anmeldelserne
 tilstilles vedkommende tilsynsmand (§ 28), der snarest muligt
 har at indsende dem til forsikringsindretningen.

Vedkommende arbejdsgivere skal snarest muligt meddeles
 underretning om, til hvilken fareklasse deres bedrifter af for-
 sikringsindretningen er henførte, og med hvilken tarifsats for-
 sikringspræmien bliver at beregne. Denne afgjørelse kan ind-
 ankes for den i § 19 omhandlede kommission.

Ved enhver forsikringspligtig virksomhed skal det ved en
 plakat med tilstrækkelig store og tydelige bogstaver være an-
 givet, at arbejderne er ulykkesforsikrede. Plakaten bliver ved
 tilsynsmandens foranstaltning at opslaa paa et hensigtsmæssigt
 og iøjnefaldende sted.

Arbejderne ansees forsikrede fra det øieblik, loven er
 traadt i kraft eller bedriften er begyndt, hvad enten anmel-
 delse har fundet sted og plakat er opslaaet eller ikke.

§ 15. Undergaar en bedrift saadanne forandringer i hen-
 seende til gjenstand og art, som kan være bestemmende enten
 for dens forsikringspligt overhovedet eller for dens plads i fare-
 tarifen, har bedriftens indehaver derom inden 8 dage at ind-
 give anmeldelse gennem tilsynsmanden.

Forsikringsindretningen afgjør derpaa, om virksomheden
 paa grund af den indtraadte forandring har ophørt at være for-
 sikringspligtig, eller om den skal henføres til en anden fare-
 klasse. Om afgjørelsen meddeles bedriftens indehaver under-
 retning overensstemmende med § 14, 2den passus. Denne af-
 gjørelse kan indankes for den i § 19 omhandlede kommission.

§ 16. Forsikringspræmien erlægges halvaarlig pr. 1ste
 april og 1ste oktober med saadanne forskud, som af forsikrings-
 indretningen bestemmes.

Præmier paa mindre beløb end 8 kroner pr. aar bliver
 dog at indbetale forskudsvis i én termin efter forsikringsindret-
 ningens nærmere bestemmelse.

For kortvarige bedrifter og for virksomheder, som kun
 foregaar til enkelte tider af aaret, kan forsikringsindretningen
 fordre forskudspræmien indbetalt i én termin og til den tid,
 som af forsikringsindretningen for hvert enkelt tilfælde maatte
 bestemmes.

Arbejdsgiveren skal være pligtig til at føre lønningslister
 efter en af forsikringsindretningen godkjendt formular.

12 juni.
Nr. 4.

Endeligt opgjør, ledsaget af de opgaver, som forsikringsindretningen finder fornødne, skal være indsendt fra arbejdsgiveren inden 2 maaneder efter kalenderaarets udløb eller, forsaavidt bedriften tidligere er ophørt, inden en maaned efter, at dette er skeet. Samtidig indsendes mulig resterende præmie. Forsikringsindretningen kan — om saa maatte findes hensigtsmæssigt — paa egen haand istandbringe det fornødne opgjør. I dette øiemed, saavel som ogsaa naar forsikringsindretningen ellers finder grund til at forvisse sig om de afgivne opgavers og beregningers rigtighed, kan den lade gennemgaa de bedriften vedkommende regnskabsbøger og lister, hvoraf de forsikredes antal og lønninger kan erfares.

Resterende forsikringspræmie har samme prioritet som skatter og kan inddrives ved udpantning af tilsynsmanden eller af de tjenestemænd, til hvilke afholdelse af udpantninger i almindelighed er henlagt.

§ 17. Indtræffer i en forsikringspligtig bedrift en ulykke, som vil kunne medføre erstatning efter nærværende lov, og som kan antages at have en arbeidsudygtighed af mere end 3 dages varighed eller har døden til følge, har bedriftens indehaver eller den, som paa hans vegne paa ulykkestiden forestaar samme, snarest muligt og senest inden 3 dage derom at indgive skriftlig anmeldelse til vedkommende tilsynsmand. Denne indberetter uopholdelig ulykkestilfældet til formanden for vedkommende stedlige fabriktilsyn. Tilsynsmanden skal derpaa snarest anstille undersøgelse til indhentelse af oplysninger om:

1. Aarsagen til og de nærmere omstændigheder ved ulykkestilfældet;
2. ulykkens omfang og de skadede personers tilstand;
3. de ved ulykken dræbtes efter denne lov erstatningsberettigede efterladte;
4. den eller de skadedes lønningsforhold.

Anmeldelsen indsendes, ledsaget af disse oplysninger, uopholdelig til forsikringsindretningen, der, om den finder det fornødent, kan lade anstille retslig afhørelse angaaende ovennævnte spørgsmål.

Til forhørsforretningen varsles — foruden tilsynsmanden — arbejdsgiveren, formanden i den sygekasse, hvori den skadede maatte være forsikret, samt den eller de erstatningsberettigede eller, i tilfælde, deres verge eller fuldmægtig.

Sagkyndig kan i fornødent fald tilkaldes. Samtlige med forretningen forbundne omkostninger udredes af forsikringsindretningen som en med dennes bestyrelse forbunden udgift.

§ 18. Saasnart de fornødne oplysninger er indkomne til forsikringsindretningen, træffer denne uden ophold forføjning til udredelse af saadan erstatning, som ulykken efter denne lovs

forskrifter findes at medføre. Kan forsikringsindretningens afgjørelse paa grund af omstændighederne ikke oppebies, har tilsynsmanden foreløbig at skaffe den fornødne bistand. 12 juni. Nr. 4.

Kan paa grund af tilfældets beskaffenhed erstatningen ikke straks endelig bestemmes, fastsættes den foreløbig for tiden indtil lægebehandlingens afslutning. Naar lægebehandlingen er afsluttet, finder den endelige ansættelse sted.

Den erstatningsberettigede gives ufortøvet skriftlig underretning om forsikringsindretningens afgjørelse og om de hensyn, der ved samme er komne i betragtning, og skal kunne forlange sig tilstillet afskrift af de af tilsynsmanden indsendte oplysninger.

§ 19. Den af forsikringsindretningen truffne afgjørelse indankes til prøvelse af en kommission med sæde i Kristiania, bestaaende af 7 medlemmer, af hvilke de 3, nemlig en retsmyndig formand, en læge og en tekniker, tilligemed de fornødne suppleanter beskikkes af kongen for et tidsrum af 5 aar, medens de 4 øvrige, nemlig 2 arbejdsgivere og 2 arbejdere, opnævnes for 3 aar ad gangen af stortinget tilligemed 2 suppleanter, hvoraf den ene er arbejdsgiver og den anden arbejder. Kommissionen er berettiget til i særlige tilfælde at tilkalde sagkyndig bistand.

Begjæring om indbringelse for kommissionen af forsikringsindretningens afgjørelse maa være fremsat inden 6 uger, efterat denne er vedkommende meddelt.

Kommissionen prøver saavel spørgsmaal om erstatningens størrelse som om, hvorvidt der paahviler forsikringsindretningen erstatningspligt ligeoverfor en tilskadekommen arbejder eller en forulukket arbejders efterladte.

Afgjørelsen kan i alle tilfælde forandres saavel imod som til fordel for dem, der har paaanket samme.

Kommissionens skjønsmæssige afgjørelser er endelige. Derimod kan tvistigheder i spørgsmaal, som ikke er af ublandet skjønsmæssig natur, og som i henhold til nærværende lovs bestemmelser, har været undergivet kommissionens prøvelse, indbringes til afgjørelse af domstolene.

§ 20. Erstatningskrav, der ikke tidligere er komne under prøvelse, maa inden to aar efter ulykken fremsættes for forsikringsindretningen, som derefter foranstalter dem tagne under behandling overensstemmende med denne lovs forskrifter.

§ 21. Indtræder der en væsentlig forandring i de forhold, der har været bestemmende ved fastsættelsen af erstatningen, kan denne undergives ny prøvelse og efter omstændighederne forhoies, nedsættes eller ganske ophæves.

Er den skadede, for hvem en erstatning var fastsat i henhold til § 4, senere som følge af beskadigelsen afgaaet ved

12 juni. døden, maa andragende om erstatning til de efterladte indgives
 Nr. 4. til forsikringsindretningen inden to aar efter den skadedes død.

Med hensyn til fremgangsmaaden i de foranstaaende tilfælde, kommer bestemmelserne i §§ 18 og 19 til anvendelse.

Forhøielse af erstatningen kan alene kræves for tiden, efterat forlangende derom er fremsat. Nedsættelse eller ophævelse af samme træder i kraft fra den dag, da den erstatningsberettigede har faaet meddelelse om beslutningen.

§ 25. Naar en erstatningsberettiget person tager bopæl udenfor riget, er forsikringsindretningen berettiget til at afgjøre vedkommendes krav med en efter omstændighederne afpasset sum én gang for alle, hvilken dog ikke uden særlige grunde bør sættes lavere end til det tredobbelte af godtgjørelsen for et aar.

Tager en saadan person igjen fast ophold i riget, er han, forsaavidt han er norsk borger, igjen berettiget til at nyde aarlig erstatning. Denne løber fra det tidspunkt, da krav derom fra den hjemvendte fremsættes for forsikringsindretningen, dog ikke før saa lang tid er forløben, at den udbetalte sum er optjent. Tager han senere igjen fast ophold udenfor riget, ophører hans ret til erstatning; dog kan han af anstalten, hvor særlige bilighedshensyn taler derfor, tilstaaes ny affindelsessum eller fortsat erstatning.

§ 26. Medfører et ulykkestilfælde i større eller mindre grad erhvervsudygtighed, der skjønnes at vilde vedvare i længere tid eller for bestandig, er forsikringsindretningen berettiget til, naar den skadede ønsker det, at anvende et beløb, som dog ikke maa overstige 5 aars erstatning, for at hjælpe ham til en levevei. Vinder den skadede ved foranstaltningen nogen indtægt, afgaar i den ham tilkommende erstatning et beløb, der svarer til halvdelen af det indvundne. Om noget er indvundet og i bekræftende fald hvor meget, afgøres i tilfælde af tvist af den i § 19 omhandlede kommission. Saalænge det ikke er afgjort, at den paabegyndte beskæftigelse bringer skadede indtægt, oppebæres erstatningen for et tidsrum svarende til det, for hvilket erstatningsbeløbet er anvendt paa nævnte maade, blot med $\frac{3}{4}$ af den tilkjendte erstatning.

§ 27. Findes en forsikringspligtig bedrift at frembyde særlig fare for de i samme beskæftigede arbejdere, kan forsikringsindretningen foranledige undersøgt paa stedet, enten ved de i fabriktilsynsloven anordnede tilsynsmyndigheder eller ved særlig dertil befuldmægtigede, hvorvidt og i tilfælde hvorledes faren lader sig forebygge. Kan faren ikke forebygges, eller efterkommes ikke de af forsikringsindretningen i saa henseende stillede fordringer, er denne berettiget til at henvføre bedriften under en høiere fareklasse, eller, hvis den allerede staar i eller

er opflyttet til høieste fareklasse, at forhøie dens præmiesats yderligere indtil det 3-dobbelte. Denne afgjørelse kan indankes for den i § 19 omhandlede kommission.

12 juni.
Nr. 4.

§ 28. I hver kommune skal der af kommunestyret beskikkes en eller, dersom forsikringsindretningen finder det nødvendigt, flere tilsynsmænd for forsikringsindretningen.

De ansættes paa 3 maaneders gjensidig opsigelse. De beskikkede tilsynsmænds navne og bopæl bliver behørig at bekjendtgjøre. Kommunernes ordførere og viceordførere kan ikke være tilsynsmænd.

Tilsynsmændene har, hver inden sit distrikt, at varetage forsikringsindretningens tarv og forøvrigt at gaa denne tilhaande overensstemmende med, hvad der ved nærværende lov eller ved særlig instruks bliver anordnet.

De nyder for sit arbejde en passende godtgjørelse, der fastsættes af kommunestyret og udredes med en halvpart af kommunekassen og en halvpart af forsikringsindretningen som en del af udgifterne ved dennes bestyrelse. Kommunen er ansvarlig for de dem betroede oppebørsler, men kan for disse kræve behørig sikkerhed stillet.

§ 40. Den i § 19 omhandlede kommission har ved siden af sit der samt i §§ 1, 6, 13, 14, 15, 21, 26 og 27 nævnte hverv tillige paa forlangende af vedkommende myndighed at give raad og betænkning med hensyn til anliggender, der vedkommer arbeiderforsikringen.

Kommissionens medlemmer tilkommer betaling for sine møder samt i tilfælde af reiser skyds- og kostgodtgjørelse efter et af kongen fastsat regulativ.

Thi har Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antager og bekræfter denne beslutning som lov under Vor haand og rigets segl.

Givet paa Kristiania slot den 12te juni 1906.

Haakon.

(L. S.)

Chr. Michelsen.

Hesselberg.

LOV

indeholdende forandringer i lovene om formandskaber af 14de januar 1837 med senere ændrings- og tillægslove.

Vi Haakon, Norges konge, gjør vitterligt:

At Os er bleven forelagt det nu forsamlede, ordentlige stortings beslutning af 9de juni dette aar, saalydende:

12 juni.
Nr. 5.

12. juni.
Nr. 5.

I.

§ 9 i lov om formandskaber paa landet skal herefter lyde saaledes:

Amtmænd, sorenskrivere, fogder og lensmænd kan ikke være formænd i sit distrikt, amtmænd heller ikke repræsentant. Formand maa ei heller den være, der har regnskab at aflægge for de kommunen tilhørende kasser. Tilsynsmand ved rigsforsikringsanstalten kan ikke være ordfører eller viceordfører.

II.

§ 9 i lov om formandskaber i byerne skal herefter lyde saaledes:

Embeds-, ombuds- og bestillingsmænd, som har regnskab at aflægge for de kommunen tilhørende kasser, kan ikke være formænd, kommunens overøvrigheds- og magistratspersoner kan hverken være formænd eller repræsentanter. Tilsynsmand ved rigsforsikringsanstalten kan ikke være ordfører eller viceordfører.

De valgte formænds og repræsentanters ombudstid er tre aar. Den, der har gjort tjeneste i tre aar, kan undslaa sig for at modtage valg for de tre næste. Enhver, som er over 60 aar, kan ligeledes undslaa sig for at modtage valg.

Thi har Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antager og bekræfter denne beslutning som lov under Vor haand og rigets segl.

Givet paa Kristiania slot den 12te juni 1906.

Haakon.

(L. S.)

Chr. Michelsen.

Hesselberg.

12 juni.
Nr. 6.

Lov

om adgang til at erhverve skog, bergverk eller vandfald.

Vi Haakon, Norges konge, gjør vitterligt:

At Os er bleven forelagt det nu forsamlede, ordentlige stortings beslutning af 9de juni dette aar, saalydende:

Eiendomsret eller brugsret til skog, bergverk eller vandfald her i riget kan indtil videre ikke uden tilladelse, meddelt af kongen, erhverves af fremmed statsborger eller af selskab, hvis medlemmer ikke alle er personlig ansvarlige.

Saadan tilladelse kan dog ikke meddeles selskab, med- 12 juni.
mindre bestyrelsen har sit sæde i Norge. Nr. 6.

Lov om adgang for andre end norske statsborgere til at erhverve fast eiendom eller brugsret over grund her i riget af 9de juni 1903 §§ 4—7 finder tilsvarende anvendelse.

Denne lov træder ikraft straks og bliver ikke gjældende længer end indtil 1ste april 1907. Midlertidig lov om adgang til at erhverve vandfald her i riget af 7de april 1906 ophæves.

Thi har Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antager og bekræfter denne beslutning som lov under Vor haand og rigets segl.

Givet paa Kristiania slot den 12te juni 1906.

Haakon.

(L S.)

Chr. Michelsen.

Hesselberg.